

รายงานการวิจัยอันที่เกี่ยวของ

ผู้เขียนได้ทำการสำรวจวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวของกับวิจัยครั้งนี้แล้ว มีวิจัย
ที่พอจะมีส่วนสัมพันธ์กับปัญหานี้คือ

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๔ บุญเหลือ กุญชร* กล่าวไว้ในบทความเรื่อง

"ปัญหาการ เรียบการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย" ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

๑. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนทั่วไป วัชเกิดเป็นวัยที่เรียนภาษาได้ดี แต่
ทว่าขาดแรงจูงใจซึ่งสำคัญที่สุด ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของเด็กยอมไม่เห็นการณโกล
ไม่แลเห็นความสำคัญเกี่ยวกับอาชีพหรือสังคม ด้วยเหตุนี้จึงควรหาวิธีจูงใจเด็กเรียน
โดยทำบทเรียนให้สนุกด้วยตัวของมันเอง

๒. ปัญหาการทำบทเรียนให้สนุกด้วยตัวของมันเองซึ่งนับว่าเป็นปัญหาใหญ่
ประการหนึ่ง เพราะการเรียนภาษาจำเป็นตอ้งมีการฝึกมาก ๆ จึงจะสามารถนำไป
ใช้ได้คล่อง ฉะนั้นจะตองจัดบทเรียนและเตรียมการสอนอย่างดีที่สุดเพื่อรักษาความ
สนใจของนักเรียนไว้ โดยทำให้เด็กเรียนรู้สึกว่าคุณมีความสามารถในทางภาษาเพิ่ม
ขึ้นทุกทีพร้อมทั้งให้ครูรู้สึกถึงความก้าวหน้าของตัวอยู่เสมอ

๓. ครูที่สอนภาษาต่างประเทศตอง เป็นครูที่สอนดีที่สุด คือจะตองไม่ให้
เวลาเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ ตองใช้เวลาทุกนาทีให้นักเรียนได้มีสัมฤทธิผลอย่าง
ใดอย่างหนึ่ง ตองเป็นผู้ที่ทำการวิจัยอยู่เป็นนิจ และตองเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกหัดสำหรับ
สอนภาษาต่างประเทศมาโดยเฉพาะ ทั้งนี้เพราะภาษาต่างประเทศไม่ใช่ภาษาของ
ครูผู้สอน ไม่มีประเทศใดในโลกสามารถจ้างครูที่เป็นเจ้าของภาษามาสอนภาษาให้
นักเรียนของคนใดหัวประเทศ จำตองอาศัยครูในชาติของตนเองเป็นผู้สอน เช่น

* บุญเหลือ กุญชร, ม.ล. "ปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศใน
ประเทศไทย" ศูนย์ศึกษา ฉบับที่ ๒๐ แผนกการพิมพ์โรงเรียนการช่างอุตสาหกรรม
ธนบุรี ๒๔๔๔ หน้า ๔๕ - ๕๒

ในประเทศไทยก็จำเป็นต้องใช้ครูไทยสอนภาษาอังกฤษเป็นหลัก

นอกจากนั้น ผู้เขียนยังได้กล่าวถึงความยุ่งยากเกี่ยวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทยซึ่งครูส่วนใหญ่เข้าใจว่าสามารถทำงานตามลำพังตนเองได้ เช่น อ่านหนังสือได้ เขียนเรียงความได้ ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ในการเรียนภาษาต่างประเทศไม่ว่าภาษาใด นักเรียนจะทำงานเองโดยไม่มีครูคอยช่วยควบคุมหรือร่วมมือก่อนขอมไม่ได้ เพราะนักเรียนยังอยู่ในระยะที่ต้องฝึก นักเรียนนอกคนหนึ่งที่สามารฝึกตัวเองได้ นักเรียนจะฝึกการใช้ภาษาใดก็ต่อเมื่อมีคนจะฝึกด้วย เพราะภาษาเป็นเรื่องสื่อความหมาย ฉะนั้นนักเรียนจึงต้องการความช่วยเหลือจากครู

พ.ศ. ๒๕๐๒ วัชรวิ นันทวิสัย^๒ ได้วิจัยเรื่อง "จุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย" และพบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นมีจุดประสงค์แตกต่างกันตามกาลสมัย ในสมัยแรก คือในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวนั้น เรียนเพื่อให้ผู้เรียนใคร่ภาษาถึงอังกฤษและวัฒนธรรมตะวันตก จะได้ไม่เสียเปรียบฝรั่งในโอกาสที่ตองติดต่อกันจึงมีการสอนแบบ "The Direct Method" เพราะครูเป็นเจ้าของภาษาและสอนด้วยภาษาอังกฤษ ต่อมาวัตถุประสงค์ของผู้เรียนเปลี่ยนเป็นเรียนเพื่อสามารถเขียนภาษาอังกฤษให้ติดต่อกับชาวต่างประเทศได้ การสอนจึงเป็นแบบ "The Grammar Translation Method" คือเรียนหลักไวยากรณ์ แปล อ่าน คัดลอกมือ และเขียนคำบอก ครั้นต่อมาเห็นว่าผู้เรียนควรเรียนรู้ภาษาพูดเท่า ๆ กับภาษาเขียนจึงใช้สอนแบบ "The Aural Oral Approach" คือเน้นการฟังและการพูดเป็นสำคัญ ในขบทเรียนแต่ละหน่วยจะได้ฝึกหัดทักษะทั้ง ๔ ให้สัมพันธ์กันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

^๒ วัชรวิ นันทวิสัย จุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา
๒๕๐๒, ๖๐ หน้า

จุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษเปลี่ยนไปตามสภาพการณ์ของบ้านเมือง และความเป็นอยู่ของประชาชน ตลอดจนปรัชญาการปกครองประเทศ ระเบียบวิธีสอนจึงต้องเปลี่ยนแปลงไปตามไปด้วย ผู้วิจัยได้เสนอว่า การสอนภาษาอังกฤษในสมัยปัจจุบันควรเป็นแบบ "The Aural Oral Approach" ควรจัดให้มีการอบรมครูสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการสอนแบบนี้อย่างแพร่หลาย พร้อมทั้งเสนอว่าควรใช้วิทยุศึกษาและโทรทัศน์เป็นเครื่องช่วยแพร่ความนิยม นอกจากนี้โรงเรียนต่าง ๆ ควรจัดให้มีห้องภาษาอังกฤษและห้องเรียนควรจัดให้มีรูปภาพและอุปกรณ์ตกแต่งบ้าง ครูสอนภาษาอังกฤษควรจัดให้มีชุมนุมภาษาอังกฤษ (English Club) เพื่อเร้าใจให้นักเรียนชอบเรียนภาษาอังกฤษ

ในปีต่อมาคือ พ.ศ. ๒๕๐๓ อ่ำภา ไชกิจติ^๑ ได้วิจัยเรื่อง "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมในประเทศไทย" และพบว่า นักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษได้ขึ้นความรับผิดชอบส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับ "ครูผู้สอน" ซึ่งจะต้องมีความรู้และความสามารถทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสอนแบบ "The Aural Oral Approach" ผู้วิจัยได้กล่าวต่อไปว่า เหตุที่การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนยังไม่ดีเท่าที่ควรก็เพราะยังขาดครูที่มีคุณวุฒิและความสามารถทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพ ขาดวัสดุการสอน เช่น หนังสือสำหรับนักเรียนและแบบฝึกหัดต่าง ๆ ผู้วิจัยได้เสนอว่า ควรเร่งชักนำสถาบันฝึกหัดครูทุกแห่งให้เห็นความสำคัญของครูสอนภาษาอังกฤษ และจัดให้มีการอบรมครูสอนภาษาอังกฤษที่มีอยู่แล้วให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

บุพดี สงคทัพบ^๒ ได้วิจัยเรื่อง "ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย" ในปีเดียวกันนั้นและพบว่า ความมุ่งหมายของการเรียนภาษาอังกฤษได้เปลี่ยนแปลงเรื่อยมาเพื่อให้เหมาะสมกับกาลสมัย ซึ่งในปัจจุบันมุ่งจะนำไปใช้ในวิถีประจำวันได้

^๑ อ่ำภา ไชกิจติ ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมในประเทศไทย วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๓, ๕๕ หน้า

^๒ บุพดี สงคทัพบ ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๓, ๕๓ หน้า

นักเรียนแต่ละชั้นมีความต้องการแตกต่างกันตามระดับชั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้อ่านเข้าใจ (recognition) และทำความเข้าใจคำสั่งใก้ถูกของ ส่วนมัธยมศึกษาตอนต้นต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้อ่านเข้าใจ และโต้ตอบได้ (production) บางเล็กน้อย ครูผู้สอนจึงควรสอนตามความต้องการของนักเรียนแต่ละชั้น เพื่อเตรียมนักเรียนให้เข้าภาษาอังกฤษไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน แต่ปรากฏว่าวิธีสอนแบบเก่าเท่าที่ใช้กันเป็นส่วนมากในัจจุบันนั้นนักเรียนไม่สามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนไปใช้ประโยชน์ได้ ผู้วิจัยเสนอว่า ควรใช้วิธีสอนแบบใหม่หรือแบบ Aural Oral Approach ซึ่งเป็นวิธีสอนที่อาศัยการสนทนาทางภาษาศาสตร์เป็นหลัก

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ อีกเช่นกัน อุทัย รักษ์กุล^๑ ได้วิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนราษฎร์" และพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการสอนของครูส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับว่า ครูไม่เปลี่ยนแปลงการสอนไปตามความต้องการของสังคม ซึ่งปัจจุบันของในทัศนะทั้ง ๔ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ฉะนั้นทางโรงเรียนควรส่งเสริมและแก้ไขให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีสอนแบบ Aural Oral Approach ใหม่หรือหลายบ้างจน และควรพยายามหาทางชักนำให้ครูอีกหลาย ๆ คนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของวิธีการสอนแบบนี้

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ดร. ไชยเชษฐ์ แวน ไชยอศ^๒ ได้ได้ออกคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศครั้งนี้คือ ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจะได้รับการอบรมในความรู้วิชาครูและวิธีสอนวิชาเฉพาะมาแล้ว เพราะนักเรียนควรจะได้เรียนภาษาแล้ว

^๑ อุทัย รักษ์กุล การสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนราษฎร์
วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๓, ๓๕ หน้า

^๒ ไชยเชษฐ์ ไชยอศ แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์
คมคาย จงเจริญฤกษ์ (แปล) โรงพิมพ์สมาคมนักวิจัยแห่งประเทศไทย ธรรมนคร
ปีการศึกษา ๒๕๐๔, ๑๐๔ หน้า

ใช้ภาษานั้นให้โคจรจริง ๆ ไม่ใช่เรียนรู้เกี่ยวกับภาษานั้น นักภาษาศาสตร์ได้ค้นพบวิธีสอนใหม่ ๆ ซึ่งอาศัยหลักวิชาภาษาศาสตร์ เป็นฐานซึ่งช่วยทำให้เด็กเรียนเป็นจำนวนไม่น้อยสามารถเข้าใจ อ่านและเขียนภาษาต่างประเทศได้ในระยะเวลาอันสั้น วิธีดังกล่าวนี้เรียกว่า Linguistic Approach หมายถึงการเรียนการสอนที่ต้องใช้วิธีฝึกปากเปล่า โดยถือว่าภาษาพูดคือภาษาแรกของมนุษย์จึงต้องมีการฝึกมาก ๆ เพราะว่าเรื่องเสียงกัก ไวยากรณ์กัก จะเรียนรู้โดยช่วยการใช้จนเกิดเป็นนิสัยเท่านั้น มีใช้อาศัยการท่องจำ ส่วนหนังสือที่ใช้นั้นค่อนข้างแตกต่างกัน เช่น นักเรียนไทยก็ต้องใช้หนังสือซึ่งเตรียมไว้สำหรับนักเรียนไทย นักเรียนญี่ปุ่น ฝรั่งเศส หรือมลายูก็ต้องแตกต่างกันไปตามต้องการจะให้การเรียนการสอนได้ผลมากที่สุดในแต่ละประเทศหรือแต่ละชุมชน

ผู้เขียนได้กล่าวถึงเหตุที่โรงเรียนยังใช้วิธีสอนแบบเก่าอยู่นั้นเป็นเพราะ ขาดครูที่มีความสามารถในการสอนแบบใหม่ ซึ่งจะต้องเป็นครูที่ได้รับการอบรมเสียก่อน ทั้งนี้เพราะครูที่สอนภาษาอังกฤษส่วนมากเป็นผู้ที่เคยเรียนกฎไวยากรณ์และศัพทวิธีซึ่งใช้ในการแปลมามาก เมื่อสมัยเป็นนักเรียน บุคคลเหล่านี้จะนึกไม่ถึงว่ายังมีหลักการสอนวิธีอื่นอีกที่จะช่วยให้นักเรียนทุกคน ทั้งชาวต่างประเทศเข้าใจ และอ่านเขียนได้ช่วยหากชอบร้องไห้ครูเหล่านี้ใช้วิธีสอนอย่างอื่นก็ยอมจะเกิดความไม่แน่ใจ จนกว่าครูเหล่านั้นสามารถใช้วิธีสอนแบบใหม่ได้และเห็นผลสำเร็จของนักเรียนเสียก่อน เหตุที่ยังใช้วิธีแปลกันตลอดมาอีกประการหนึ่งคือ ผู้บังคับการยังไม่ค่อยจะยอมเปลี่ยนแปลงวิธีการเรียนวิธีใหม่

อย่างไรก็ตาม เมื่อไม่กี่ปีมานี้เองนักการศึกษาในประเทศต่างได้ทวีความกระตือรือร้นที่จะปรับปรุงวิธีสอนตลอดจนหนังสือสำหรับใช้ในการสอนมากขึ้น ทุกประเทศมีความต้องการผู้ที่สามารถพูดได้หรือที่จะคำนวณงานคำนวณการค้าหรือการทูตมากขึ้นทุกที นับตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๘ เป็นต้นมา ระบบการศึกษาการอ่านเขียน จึงมีผู้นำเอาวิธีสอนแบบ Direct Method เข้าไว้ในหลักสูตร การสอนวิธีนี้โดยผลดีกว่าการสอนด้วยวิธีแปลทั้งในด้านการใช้และความเข้าใจ แต่ยากที่จะหาครูที่มีคุณสมบัติเหมาะสมจริง ๆ นอกจากนั้นคำรับคำว่าเกี่ยวกับวิธีสอนส่วนมากมักจะขาดสิ่งซึ่งทางภาษาศาสตร์ถือว่าเป็นสำคัญ

พ.ศ. ๒๕๐๖ กานทว สีนขวานนท์^๑ กล่าวว่าวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลัก
 ภาษาศาสตร์นั้นไม่ใช่ของใหม่เสียทีเดียว เรายังคงมุ่งสอนภาษาอังกฤษของตน
 เป็นแต่เปลี่ยนวิธีการคำที่เคี้ยวกันมา ใหม่ใช้วิธีที่จะแบบ เนียนและไต่ตักกว่า
 ส่วนเนื้อหาของภาษาอังกฤษนั้นยังอยู่คงเดิมการสอนไวยากรณ์ยังคงมีอยู่ เป็นแต่เราเลิก
 ไม่ใช่วิธีให้จดจำกฎเกณฑ์ "เกี่ยวกับ" ภาษามาเรียน "วิธีใช้" ภาษาให้ใช้ได้โดยตรงเลย
 จุดมุ่งหมายยังคงรวมกันอยู่ในขั้นสุดท้าย คือการรู้ภาษาถึงขั้นที่จะพูดได้ใช้ได้ แทน
 ทางที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายนั้นได้เปลี่ยนแปลงมาเป็นลำดับจนกระทั่งถึงวิธีสุดท้ายที่กำลัง
 ได้รับความสนใจ และกำลังมีการเคลื่อนไหวอยู่ในวงการสอนภาษาในปัจจุบัน

วิธีสอนตามหลักภาษาศาสตร์นี้ ยึดหลักธรรมชาติของภาษาและคำเน้นวิธีการ
 สอนให้สอดคล้องกัน คือฝึกทักษะทางการฟัง พูด อ่าน และเขียน หลักของการสอน
 คำเน้นเป็นต้น เริ่มต้นด้วยการสอนเรื่องการออกเสียงให้เด็กเรียนทั้งและ เลียนแบบ
 พูดตาม แล้วถึงสอนไวยากรณ์หรือแบบสร้างของภาษา การสอนศัพท์ การสอนอ่านและ
 เขียนตามลำดับ ซึ่งผู้เขียนได้กล่าวถึงวิธีการ ข้อเสนอแนะ และปัญหาในการสอนแต่ละ
 เรื่อง ทั้งนี้ทำให้เข้าใจว่า ความความเป็นจริงนั้นการสอนหรือการ เรียนภาษาก็ความ
 หมายใดแยกออกจากกันโดยเด็ดขาดในแต่ละเรื่องไม่ แต่มีความสัมพันธ์สอดคล้องกลมกลืน
 กันไปทุกเรื่องทุกแขนง

สุโร พงษ์ทองเจริญ^๒ ได้เขียนเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษในปีเดียวกันคือ
 พ.ศ. ๒๕๐๖ ว่า การที่นักเรียนไม่สามารถพูด สนทนา อกภาษาอังกฤษได้อย่าง
 คล่องแคล่วและมีความเข้าใจหรือเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องนั้น เป็นเพราะ
 มีข้อบกพร่องเกี่ยวกับความรู้และวิธีสอนของครูดังนี้

๑. ความรู้ของครู ครูบางคนได้รับการฝึกฝนมาไม่เพียงพอ มีความรู้

กานทว สีนขวานนท์ วิชาภาษาอังกฤษ ตอน ๑ วิธีสอนภาษาอังกฤษ

โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๖, ๑๖๓ หน้า

สุโร พงษ์ทองเจริญ วิชาภาษาอังกฤษ ตอน ๕ วิธีสอนภาษาอังกฤษ

โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๖, ๑๖๔ หน้า

ความชำนาญน้อย จึงไม่สามารถสอนเนื้อหาวิชาได้อย่างถูกต้องและตีความหมายของ
หลักการสอนภาษาอังกฤษอย่างผิด ๆ ครูบางคนไม่ชอบรวบรวมปรับปรุงตัว เองหรือคิดว่า
หาความรู้ให้กว้างขวาง ปัจจุบันนี้วิชาการใดการรู้หันไปอย่างรวดเร็ว ถ้าครูไม่
กระตือรือร้น ความรู้ที่มีอยู่ก็จะล้าสมัยลงไปทุกวัน

๒. วิธีสอน ตามโรงเรียนต่าง ๆ นั้นครูส่วนมากยังใช้วิธีสอนแบบแปล
อยู่ อันเป็นวิธีสอนที่ยอมรับกันในวงการศึกษาวาไคยลไม่มากเท่าที่ควร ถึงแม้ว่าจะ
เป็นวิธีที่ง่ายที่สุด ภาษาแต่ละภาษานั้นมีระบบเสียงและระบบโครงสร้างต่างกัน การ
สอนวิธีแปลจึง เป็นการสอนให้เด็กใช้คำอังกฤษในระบบโครงสร้างแบบไทย และคำ
ที่เรียนนั้นมักเรียนทีละคำแปล ไม่รู้อจริง ไม่เคยนำออกมาฝึกซ้อมทั้งพูด อ่าน และ
เขียนให้เป็นจนคล่อง เมื่อแปลแล้วก็แล้วกัน ครูสอนตามไปยังคำอื่น ๆ ท่อไป ดังนั้น
ในชั่วโมงหนึ่ง ๆ นักเรียนจึงทราบแต่ศัพท์บางคำ และได้ฝึกการใช้ภาษาไทย แทน
ที่จะเป็นการฝึกภาษาอังกฤษ

โรงเรียนจะแก้ไขได้โดยสนับสนุนให้ครูไปค้นหาจากตำราที่แนะนำระ เบียบ
วิธีสอน และสนับสนุนให้มีการประชุมครูที่สอนวิชาเดียวกันบ่อย ๆ เพื่อให้ครูแลกเปลี่ยน
ประสบการณ์แก่กันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่จะต้องสอนกันต่อ เบื้องกันจะต้อง
ปรึกษากันให้มากที่สุด

วิธีสอนที่คั้นั้น จะแก้ปัญหาอื่น ๆ ได้เช่น ปัญหาที่นักเรียนชั้น ถ้าการสอน
ของครูที่ ครูจะดูแลนักเรียนไปอย่างทั่วถึง รู้จักใช้อุปกรณ์การสอน เพื่อช่วยลดภาระ
ของครู ชะ- เกี่ยวกันทำให้เด็ก เรียน เกิดความสนุกสนาน เกิด เพลินในบท เรียนที่ตน
กำลัง เรียนอยู่

ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นถ้านักเรียนเรียนไม่รู้เรื่อง ครูมักจะโทษว่า
เป็นความผิดของนักเรียน แต่ที่จริงแล้วครูเป็นผู้ผิด ถ้าครูรู้จักวิธีสอนและ เป็นผู้
ได้รับการฝึกฝนมาแล้ว ครูจะช่วยนักเรียนได้ ครูสอนภาษาอังกฤษถึงรำลึกว่า

๑. ครูจะต้องมีความรู้ในเรื่องโครงสร้างของภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี
ที่สุดในเนื้อหาที่สอน ครูจะต้องใช้ภาษาใดอย่างถูกต้อง ควบเห่กับตนเองเขาต้องเรียน
ครูควร เตรียมการสอนอย่างดี

๒. ครูจะต้องรู้เรื่องโครงสร้างของภาษาไทยอย่างถ่องแท้ สามารถจะเปรียบเทียบโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้

๓. ครูจะต้องไม่ปนตัวสะกดกับการออกเสียง เพราะภาษาอังกฤษนั้นส่วนมากตัวสะกดกับการออกเสียงมักจะไม่สัมพันธ์กัน เช่น

bough อ่านว่า บาว

bought อ่านว่า บอท

๔. ครูจะต้องทราบวิธีวิเคราะห์หรือศึกษาค้นคว้าของนักเรียนว่าที่นักเรียนทำผิดนั้นจะต้องแก้ไขอย่างไร และจะต้องทำการฝึกฝนอย่างไรจึงจะช่วยให้นักเรียนทำใ้ถูกต้อง

๕. เวลาสอน ครูควรใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด เพื่อทำให้นักเรียนรู้สึกว่ภาษาอังกฤษนั้นคนสามารถจะใช้ได้จริง

๖. ครูจะต้องรู้ว่า การเรียนภาษาที่บวรวงศ์กันนั้นไม่เหมือนกัน การสอนภาษาเป็นการสอนทางคามทักษะ สอนเพื่อให้นักเรียนใช้ใ้ได้อย่างคล่องแคล่วและรวดเร็ว ส่วนการสอนวรวงศ์กันนั้น เป็นการฝึกให้คนใช้สติปัญญาและใช้จินตนาการ ดังนั้นวิธีสอนจะต้องเป็นคนละแบบ

๗. ครูจะต้องรู้จักวิธีใช้อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ

๘. ครูจะต้องรู้จักสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน =

ใน พ.ศ. ๒๕๐๗ ทวงรัตน์ ประดับแก้ว^๑ ได้วิจัยโดยใช้แบบสอบถามสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี ทั่ววิธีสุ่มตัวอย่างโดยจำนวนโรงเรียน

^๑ ทวงรัตน์ ประดับแก้ว การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.ศ. ๓ ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๗, ๕๒ หน้า